

magters Statsborgere — traktatmæssigt kun har haft Ret til at tage fast Ophold i Erhvervsøjemed og besidde fast Ejendom i de saakaldte »aabne Byer«. Dette gælder dog ikke Missionærer, idet disse kan have fast Bopæl og erhverve fast Ejendom til Missionsformaal hvorsomhelst i Kina.

En Bestemmelse identisk med den heromtalte findes i de øvrige Traktater, som Kina har afsluttet med de Lande, hvis ældre Traktater fra kinesisk Side var erklæret for ikke længere gyldige, nemlig den belgiske, italienske, spanske og portugisiske. Efter at Traktaterne var undertegnet, foreslog den kinesiske Regering imidlertid de respektive kontraherende Regeringer, deriblandt den danske, en Udveksling af Noter til Supplering af den anførte Bestemmelse. Ved denne Noteveksling skulde det understreges, at alle Spørgsmaal vedrørende Bosættelse, Handel og Erhvervelse af Ejendom paa Medkontrahentens Territorium for de respektive Statsborgere skulde være undergivet denne sidste Parts Love og Vedtægter, idet det dog skulde være en Forudsætning, at de respektive Statsborgere i disse Henseender ikke skulde behandles mindre gunstigt end noget tredie Lands Statsborgere. Omend den danske Regering for sit Vedkommende, uanset, at den kinesiske Regerings Formaal ikke syntes ganske klart, ikke nærrede Betænkeligheder ved at akceptere dette Forslag, ved hvilket Bestemmelsen i nogen Grad vilde skifte Karakter og Hovedvægten komme til at ligge

paa Tilsagnet om Mestbegunstigelse, mente man dog af Hensyn til de øvrige Stater at maatte stille sig adventende. Efter at den belgiske Regering har akcepteret Forslaget og da de senere modtagne Meddelelser synes at godtgøre, at den kinesiske Regering ikke har til Hensigt at komme bort fra de i den oprindelige Deklaration givne positive Tilsagn, men i første Række, navnlig med Henblik paa fremtidige Traktater med visse bestemte Lande, har været ledet af Ønsket om principielt i de nye Traktater at sikre kinesiske Statsborgere i Udlandet Mestbegunstigelse i de nævnte Henseender, har man ment at kunne tiltræde Forslaget, og den paagældende Noteveksling fandt derpaa Sted i Nanking den 13. Marts d. A.

Bilag IV bestaar af en af den danske Gesandt og den kinesiske Udenrigsminister afgivet fælles Erklæring, gaaende ud paa, at de respektive Statsborgere paa Medkontrahentens Territorium skal betale de Skatter og Afgifter, som er fastsat ved de der gældende Love og Bestemmelser, forudsat at disse er udstedt og bekendtgjort paa behørig Maade. Samtidig fastsættes der Mestbegunstigelse i skattemæssig Henseende. Den dansk-kinesiske Traktat af 1863 indeholder — i Lighed med Kinas øvrige Traktater af ældre Dato — ingen Bestemmelse om danske Statsborgeres Skattepligt i Kina. Fremmede Statsborgere har dog hidtil i et vist Omfang krævet Fritagelse for Skatter og Afgifter.